

NICOLE BOYLE RØDTNES

ILTTYV

OVER SLØRET

BOG 1

★ ★
Alvilda
★

ILTTYV 1: OVER SLØRET

Tekst © 2015 Nicole Boyle Rødtnes og Forlaget Alvilda, København

Omslag: Marlene Diemar/Imperiet

Omslagsfoto: Aleshyn Andrei/Shutterstock

Redaktion: Jonas Holm Hansen

Bogen er sat med Times New Roman hos KAT·ART

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2015 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 9788771059366

www.nicoleboyleroedtnes.dk * www.alvilda.dk

INDHOLD

- KAPITEL ET ~ Væddemål ~ 11
- KAPITEL TO ~ En dårlig dag ~ 19
- KAPITEL TRE ~ Ude ~ 28
- KAPITEL FIRE ~ Dødvægt ~ 35
- KAPITEL FEM ~ Løsninger ~ 41
- KAPITEL SEKS ~ Misforståelse ~ 51
- KAPITEL SYV ~ På sløret ~ 63
- KAPITEL OTTE ~ Aldrig stole på nogen ~ 72
- KAPITEL NI ~ En skikkelse i luften ~ 82
- KAPITEL TI ~ Den nye ~ 88
- KAPITEL ELLEVE ~ Prioriteringer ~ 94
- KAPITEL TOLV ~ Løgne ~ 101
- KAPITEL TRETTE ~ Jonas white ~ 109
- KAPITEL FJORTEN ~ Forbrydere ~ 114
- KAPITEL FEMTEN ~ En aftale ~ 118
- KAPITEL SEKSTEN ~ Eltons brev ~ 122

- KAPITEL SYTTEN ~ Ned i skakten ~ 126
- KAPITEL ATTEN ~ Ombytning ~ 133
- KAPITEL NITTEN ~ Solo ~ 140
- KAPITEL TYVE ~ Genkendelse ~ 150
- KAPITEL ENOGTYVE ~ Dækket af blod ~ 156
- KAPITEL TOOGTYVE ~ Kaffetyv ~ 164
- KAPITEL TREGTYVE ~ Museet ~ 171
- KAPITEL FIREOGTYVE ~ Unge piger ~ 179
- KAPITEL FEMOGTYVE ~ En af os ~ 186
- KAPITEL SEKSOGTYVE ~ Vinduespudser ~ 191
- KAPITEL SYVOGTYVE ~ Afbetaling ~ 200
- KAPITEL OTTEOGTYVE ~ En chance ~ 205
- KAPITEL NIOGTYVE ~ Aflevere robotter ~ 218
- KAPITEL TREDIVE ~ Kæledyrseksperter ~ 222
- KAPITEL ENOGTREDIVE ~ Fanget ~ 231
- KAPITEL TOOGTREDIVE ~ Overdrevne hjem ~ 235
- KAPITEL TREGTREDIVE ~ Springe ~ 239
- KAPITEL FIREOGTREDIVE ~ Registreret indbrud ~ 243
- KAPITEL FEMOGTREDIVE ~ Gensyn ~ 249
- KAPITEL SEKSOGTREDIVE ~ Afsløret ~ 253
- KAPITEL SYVOGTREDIVE ~ Mor ~ 259

KAPITEL OTTEOGTREDIVE ~ Brand ~	265
KAPITEL NIOGTREDIVE ~ Komplot ~	272
KAPITEL FYRRE ~ Gerningsmanden ~	276
KAPITEL ENOGFYRRE ~ At se stjerner ~	282
KAPITEL TOOGFYRRE ~ Overvågning ~	286
KAPITEL TROGFYRRE ~ Vred søster ~	297
KAPITEL FIREOGFYRRE ~ Den store mission ~	301
KAPITEL FEMOGFYRRE ~ Rolig ~	305
KAPITEL SEKSOGFYRRE ~ Lommetyv ~	309
KAPITEL SYVOGFYRRE ~ Arvæv ~	313
KAPITEL OTTEOGFYRRE ~ Forførelse ~	316
KAPITEL NIOGFYRRE ~ Store muligheder ~	328
KAPITEL HALVTREDS ~ Festen ~	333
KAPITEL ENOGHALVTREDS ~ Kamera ~	339
KAPITEL TOOGHALVTREDS ~ Præsentationer ~	343
KAPITEL TROGHALVTREDS ~ Nattearbejde ~	347
KAPITEL FIREOGHALVTREDS ~ Ikke til at Stole på ~	352

For næsten 100 år siden blev jorden, som vi kender den, ødelagt af forurening og stråling. Millioner døde, og kun fem byer formåede at skærme sig ved hjælp af den opfindelse, der senere blev kendt som sløret. De byggede en verden oven på den gamle og brugte de næste år på at udvide deres slør, så de til sidst nåede hinanden og dannede en kæmpe membran, der stadig den dag i dag holder menneskeheden i live.

De fem byer er vores verden nu. Vi lever over sløret, hvor luften er så iltfattig, at vi fra fødslen bærer ilttanke for at overleve. Vores verden ledes af Rådet for de fem byer, hvis vigtigste opgave er at beskytte sløret.

Nogle siger, at jorden en dag ikke længere vil være foruren. At strålingen vil ophøre, så vi kan rive sløret ned og genindtage jordoverfladen. Måske endda dyrke den.

Jeg tror ikke på det.

Jeg er født efter sløret. Jeg har aldrig oplevet andet. Det har altid kunnet ses dybt nede under platformene og hængebroerne. Dets sorte overflade, der glinser i solen og skjuler alle spor fra vores forfædre, og de små edderkopperbotter, som piler rundt og fjerner alt, der måtte ramme det.

De siger, at hvis man bor lige ved sløret, kan man høre edderkoppernes kravlen natten igennem. Høre, hvordan de langsomt lapper det.

Men ingen vil bo der. Alle ved, at jo tættere man er på sløret, des større risiko for strålesyge er der.

Sløret holder strålingen nede, men det kan ikke fjerne den helt. Beviset ser man hver dag. Næsten alle er født med stråleskader. Lemmer, der mangler, er deforme eller på en anden måde forkerte ...

KAPITEL ET VÆDDEMÅL

Jeg dukker mig for næven, og min ånde får glasset i boksen til at dugge. Vinduesviskerne glider skingert over ruderne for at sikre, at publikum får udsyn til det, de har betalt for. Gennem glasset kan jeg svagt høre, hvordan de hujer og hepper på deres favorit. Hvis jeg så ud nu, ville jeg kunne se mine to brødre Elton og Lucas følge kampen ivrigt. Men jeg ser ikke ud. Jeg ved, at jeg skal fokusere på modstanderen – og kun ham, hvis jeg skal vinde. I dag er min modstander den tre år ældre og 10 kilo tungere George.

Slaget kommer direkte mod mig. Jeg holder handskerne op og blokerer. Hans stød sender mig baglæns, og jeg hamrer mod glasset. Han lader endnu en række slag falde mod mig. Hurtigt og hårdt. Kraften forplanter sig i min krop. Så rammer han min kæbe, og tandbeskytteren kværner ind mod tænderne, mens smerten dunker hele vejen op til hjernen. Jeg må væk, ellers går der ikke længe, før han får det afgørende slag ind.

Jeg rammer ham i siden. Hamrer mine handsker mod ham igen og igen. Går efter nyren. Hvis først de indre organer kramper sammen, er man færdig. Han bakker. Nu er det ham, der står med ryggen mod glasset. Jeg sender et slag nedefra og op og rammer hans hage. Han svajer nu. Hans blik er sløret og hans slag vilde og ufokuserede. Jeg rammer ham to gange til, og så styrter han i gulvet.

Jeg står klar stadig med paraderne oppe, hvis han skulle komme på benene igen. Men han bliver liggende.

Wekko træder frem. Det er ham, der ejer bokseklubben, og ham, der er dommer i kampene.

”En, to, tre, fire,” tæller han og holder fingrene højt hævet, så tilskuerne bag boksen kan følge med.

Alle stirrer på Georges ansigt. Blikket er tomt, og en svag fråde fra hans mund flyder ud på gulvet.

”Fem, seks, syv, otte, ni.” Wekko tæller videre. Ikke at han behøver. George er færdig. Han har ikke afgivet så meget som et grynt, siden han røg i gulvet. Jeg hiver stadig tungt efter vejret.

”10!” Wekko retter sig op.

”Knockout!” råber han og løfter min arm for at vise, at jeg er vinderen. ”Godt gået, Troy!”

Jeg smiler, selvom min krop stadig værker efter slagene. Men det betyder ikke noget. Jeg har vundet.

Tilskuerne hujer derude. Jeg kan ikke høre det, kun se dem klappe bag glasset. George er stadig ikke kommet til sig selv.

Wekko slipper min arm, og vi træder ud af ringen. Ved den lufttætte slusedør på boksen hænger vores iltmasker.

Det er kun i boksen, der er råd til at pumpe ilt ind. Tilskuerne må tage deres eget med. Og det må vi også, når vi ikke er i ringen.

Iltbeholderen bæres på ryggen som en lille rygsæk. Jeg hæfter slangen fast ved ørerne og skubber de to stropper ind i næsen. Med det samme kan jeg mærke iltkvaliteten dale. I boksen er der ilt⁷. Herude har jeg ikke råd til andet end 5.

Udenfor står Elton og Lucas og venter på mig. Når man ser os sammen, kan man slet ikke se, vi er brødre. Hvor jeg er høj og bred og bygget til at bokse, så er Elton slank som et træ. Et træ, der mangler en af sine grene, for hans venstre arm er ikke andet end en stump. Og så er der Lucas. Han er den yngste af os tre. Og hans krop er ... Ja, det første, man ser, er, at benene mangler. De er skåret af lige over knæet. Der er blot to stumper, som han nok kan støtte på, men ikke bruge som fødder. Lige nu sidder han i en gammel postvogn, som Elton bruger til at transportere ham rundt i. Normalt går han med krykker. Han har fundet mange måder at klare sig på uden benene efter ulykken.

”Sådan!” Lucas rækker hånden op med sådan en iver, at han næsten tipper den lille vogn.

Vi highfiver, før han møver sig tilbage i vognen.

”Ja, men du gjorde os lidt bekymret et øjeblik,” siger Elton.

”Alt var under kontrol,” siger jeg, selvom det stadig bløder fra min læbe.

”Ja, heldigvis! Jeg havde satset alt for meget til, at du måtte tabe,” siger Elton.

Hver kamp er et økonomisk sats. Bare det til at stille op koster en formue. Det er nemlig os, der kæmper, som betaler for ilten i boksen, mens vi er derinde.

”Hvad med den næste?” spørger Elton. ”Kan du også slå ham?”

Jeg ser hen på deltagerlisten, der vises på en skærm over vores hoveder. Jeg kan se, hvordan mit billede har bevæget sig højere og højere op i turneringen. Den næste, jeg skal møde, er *Thomas Jones*.

Jeg tænker. Hver uge ser jeg så mange af de andres kampe som muligt. Kun sådan kan jeg lære min modstanders svagheder at kende. Thomas er en af de nye på banen. Ivrig efter at vinde. Så ivrig, at det ofte gør ham uforsigtig og klodset.

”Det burde ikke være et problem,” siger jeg.

”Sikker?” spørger Elton, mens han bladrer i pengestakken.

”Jeg er helt sikker,” siger jeg.

Det er Elton, der arrangerer væddemålene og sikrer, at mine sejre giver mere end bare små præmier. Vi skal have gode penge hjem hver aften for at kunne betale for den ilt, vi har brug for for at leve. Og som den eneste i familien har jeg kun det her ene job. De andre har to eller tre for at få det til at løbe rundt. Men jeg har ikke kunnet få andet. Det er svært med en voldsdom. Men så længe jeg tjener penge, så brokker min stedfar sig ikke. Og i dag med turneringen er der ekstra meget at vinde.

”Så jeg smider det hele på bordet?” spørger Elton. Han siger det i sjov, men jeg nikker i alvor. Skæver mod Lucas. Hvis Elton satser alt, og jeg vinder, så har vi råd til at købe proteseben til Lucas.

”Hvis du tør,” siger jeg. Det er ikke første gang, jeg foreslår det.

Rynken i Eltons pande fortæller mig tydeligt, at han ikke tør. Jeg havde heller ikke regnet med det. Han adlyder altid sin far. Min stedfar. Og min stedfars ord er ikke til at tage fejl af: Vi skal komme hjem med penge hver gang. De gange, jeg har tabt, har jeg heldigvis reddet det hjem ved at dække underskuddet fra den ene kamp med overskuddet fra den næste.

”Jaaah, gør det, gør det!” siger Lucas. Ikke fordi han ved, at det vil give ham ben, men fordi han er min største fan.

”Du hørte drengen,” siger jeg med et smil.

En klokke ringer og kalder mig tilbage til ringen.

”Gør det af med ham,” siger Lucas, mens Elton går hen for at satse.

Jeg går tilbage til boksen igennem slusen, og den rene ilt strømmer mig i møde. Da døren er lukket, hiver jeg næsestropperne ud. Selvom jeg har gjort det hundredvis af gange før, er det en helt særlig befrielse at slippe for dem. De har været der altid. Lige siden jeg blev født. Siden alle blev født. Og det her er et af de eneste steder, man får lov at opleve, hvordan det var før. Inden strålingen. Forureningen. Sløret.

Jeg trækker boksehandskerne på og tager en dyb indånding. Har en svag smag af rust i munden. Jeg ser min

modstander an. Thomas Jones. I tankerne genser jeg hans sidste kamp. Husker hans teknik og strategi og prøver at gennemtænke den bedste måde at slå ham på. Og gerne hurtigt. Dagens kampe er ved at gøre mig træt. Men det er også den sidste for nu. Fem på en aften er, hvad jeg kan holde til.

Thomas tager handskerne på. Den ene hånd mangler flere fingre. Sikkert deform fra fødslen ligesom så mange andre. Det giver mig en fordel. Jeg har både 10 fingre og 10 tæer. Min eneste deformitet er et halvt øre og arrene, der strækker sig langs hele min ene side fra der, hvor de skar min døde sammenvoksede tvilling væk. Det, at jeg er ”næsten” hel, er en af grundene til, at jeg klarer mig så godt. Mange af de andre, der stiller op, har forskellige deformiteter. Deres krop er ikke i balance på samme måde som min. Det værste, jeg har prøvet, var engang, jeg kæmpede mod en, der slet ingen fingre havde. Han måtte have spændt handskerne på, for at de ikke skulle falde af. Det er ikke rart at kæmpe mod sådan en, og jeg får altid en dårlig følelse, når jeg vinder. Også selvom de selv har valgt at stille op.

Bag glasset ser jeg på Lucas. Han kan næsten ikke sidde stille af bar iver. Han siger, at han også vil være bokser, når han bliver stor. Nogle gange tror jeg, han glemmer, at selv med proteseben vil han aldrig blive som før ulykken.

Elton sender mig et nik. Jeg kan se på hans sammenbidte blik, at han lyttede og satsede stort. Men jeg skal snart fjerne hans bekymring. Og hvis han har satset stort

nok, så bliver det her måske det år, hvor Lucas kommer til at gå igen.

Jeg tager handskerne på. De er stadig svedige efter sidste kamp. Jeg slår dem mod hinanden. Tre gange for held.

Så fløjter Wekko kampen i gang. Jeg farer frem mod Thomas og leverer et solidt mavestød, der får ham til knække sammen og sende spyt ud over mig.

Mens han forsøger at genvinde kontrollen over sit åndedræt, hæver jeg armen igen og sender næste slag direkte mod hans ansigt. Han får delvist blokeret, men hamrer mod glasset, og det desorienterede blik fortæller mig, at jeg næsten fik knockout der. Nu mangler der ikke meget.

Han kommer på benene. Laver et par hurtige, forvirrede slag. De to første rammer ikke. Men det tredje rammer mig på det dårlige øre. Jeg vakler. En hylende tone bryder ud, mens jeg hurtigt dukker mig for ikke at blive ramt igen.

Det er ikke et alvorligt slag, men hyletonen varer ved. Jeg prøver at ignorere den og sender en kombination af slag mod ham. Han blokerer, og vi ender med at holde hinanden fast, indtil Wekko vrister os fri.

I mit næste angreb sender jeg et slag direkte mod hans højre kind. Tandbeskytteren flyver ud af hans mund, og han ryger i gulvet.

”En ...” tæller Wekko, men så begynder Thomas at rejse sig.

Pis. Han er en af de stædige. Det vil kræve mere, end jeg regnede med.

Blodet løber fra hans næse og har lavet klistrede stænk på hans overkrop.

Han slår ud efter mig. Jeg blokerer hurtigt. Han forsøger igen. Rammer ikke, men hyletonen i mit øre hænger ved.

Jeg virrer med hovedet for at slippe af med det. Men så begynder det at svimle for mig. Pis. Blev jeg ramt? Nej. Jeg blokerede med handskerne, så hvorfor er jeg så svimmel? Hvad sker der? Benene knækker sammen under mig, og det sortner for mit blik ...

KAPITEL TO EN DÅRLIG DAG

Jeg taber bakken, og de to glas smadres. Shit.

”Undskyld,” skynder jeg mig at sige, mens jeg bukkes mig ned og begynder at samle glasskårene op. Mit hjerte hamrer derudaf, mens Linda kommer løbende med kost og fejebakke.

Jeg får det hurtigt ryddet op, givet gæsterne nye drinks, men alligevel bliver jeg ved med at ryste svagt over hele kroppen. Det bliver en dårlig dag i dag. Hver gang noget falder og smadres, så bliver det en dårlig dag. Jeg ved det bare – sådan har det været lige siden dengang ...

Hvis mine brødre var her, ville de sige, at jeg var tosset. Selv Troy, der ellers om nogen ved, hvorfor jeg har det sådan. Jeg prøvede at forklare ham det engang, men han sagde bare, at jeg skulle glemme det, at det ikke hjalp at hænge fast i fortiden. Og selvom jeg ved, at han har ret, så kan jeg ikke give slip.

”Hey, ikke så trist,” siger Linda. ”Det var bare glas. Det er, hvad der sker.”

Jeg nikker. Den slags ting sker. Hun smadrede nogen så sent som i sidste uge. Det er bare ikke det, der er pointen. Alle andre må gerne tabe ting. Men ikke jeg. Når jeg taber noget, er det et dårligt tegn. Sådan er det bare.

Knap har jeg tænkt tanken, før jeg hører et skrig. Det kastes rundt mellem de høje bygninger, og jeg drejer mig og ser ud af cafeens ruder. Det varer kun et øjeblik, men jeg ser hende falde. Ser det røde, skinnende stof, som kun kvinder fra de højeste niveauer har råd til, bølge omkring hendes krop. Ser iltbeholderen, der har revet sig ud af hendes taske og nu dingler efter hende som et anker, der ikke kan få fat. Angsten sitrer i hendes blik, og øjnene spejler de mange hængebroer hele vejen ned. Hun basker med armene, vil række ud efter en bro, men er ikke tæt nok på, så hun falder bare videre.

Skriget hænger ved et par sekunder længere, så forsvinder det, og et svagt knæk lyder, da sløret dybt nede giver efter, og hun falder gennem det og videre ned.

Der går et kollektivt gisp igennem gæsterne på cafeen. Nogen springer op og går helt hen til ruden og ser ned på det store gabende hul. De små robotter, der arbejder på sløret, skynder sig derhen og begynder at spinde net, men det vil tage dem timer at lukke noget så stort. Imens er der åbent dernedtil. Forureningen begynder allerede at stige op som en giftig tåge og får folk til at trække sig tilbage fra vinduerne i frygt. Igennem tågen kan jeg fornemme, hvordan højhusene fortsætter dybere ned under sløret.

”Tilbage til arbejdet.” Min chef, Bobby, er trådt ud af baglokalet, og jeg tvinger mig selv til at løsrive mig,

selvom kvindens skrig stadig hænger i mine ører.

”Hvad skete der?” hvisker de ved bordene. Jeg svarer ikke, men får øje på et glasskår, jeg havde overset før.

”Faldt hun?”

”Er en af broerne mon knækket?”

”Kan det være rystesygen?”

”Blev hun skubbet?”

”Sprang hun?”

Teorierne er mange. Jeg bukker mig ned og samler glasskåret op. Så vender vi alle blikket mod nyhedsskærmen, der få minutter efter begynder at dække begivenheden. Inden politiet overhovedet er nået frem.

Folk begynder at gætte løs, og jeg kan heller ikke lade være. Jeg tror ikke, hun sprang. Blikket i hendes ansigt var fuld af angst og forbløffelse. Det kan heller ikke være en af broerne, der er gået i stykker. Hun var fra de øverste planer. Deres broer er ikke slidte og skrøbelige, så de svajer ikke ligesom vores. Hos os er det kun hovedbroerne, som er bygget til, at cykelvognene kan køre på dem og fragte ting mellem niveauerne, der er sikret ordentligt. Alle de mindre broer er kun beregnet til, at man kan gå på dem, og flere er i så sølle forfatning, at en tur over dem i blæsevejr kan være livsfarlig. Men på de højere niveauer skulle alle broer være af høj kvalitet, der kunne rumme ikke bare en, men flere cykelvogne. Ja, efter sigende er de lige så stabile som platformene. Og så har de høje gelændere, så ingen fine herrer eller damer falder ned, hvis de får for meget at drikke en aften. Det er i hvert fald, hvad mor skriver i sine breve. Så man falder ikke ud fra sådan

en bro. Og den går ikke bare i stykker. Og rystesygen? Alle ved, at den kun findes blandt os på de lavere planer. Det er endnu en følgevirkning af strålingen. Nej, jeg tror, kvinden blev skubbet.

Politiet kommer kort efter. De vil afhøre alle, der så det. Og selvom jeg kun så et glimt, så tvinger de mig til at blive i evigheder. Og uden løn, som Bobby fortæller mig.

Da de endelig lader mig gå, må jeg løbe hele vejen for ikke at komme for sent til mit næste job.

200 meter fra klinikken sætter jeg farten ned. De bryder sig ikke om, at man kommer og er forpustet. Eller svedig for dens sags skyld, så jeg tørrer panden af og tager et par dybe indåndinger, inden jeg går hen mod døren. Mit nøglekort sikrer mig adgang, og jeg skynder mig ind og skifter til uniform. Jeg når kun lige at samle håret i en elastik, før uret slår hel, og jeg melder mig ved skranken.

”Et sekund senere, og du var blevet fyret,” siger Podia, der er lederen af alt servicepersonale. ”Er du klar over, hvor mange der ville give en arm for at få dit job?”

”Det skal ikke ske igen,” lover jeg, mens jeg bider mig i læben for ikke at komme til at sige, at hvis de rent faktisk gav deres arm for det her job, så ville de ikke kunne få det. Klinikken sælger kunstige proteser, så de går op i ens udseende. De skal jo sælge drømmen til alle om, at de kan blive smukke og hele. Derfor fik jeg lov at arbejde her, selvom de normalt kun tager folk fra plan 6 eller højere.

Men det er ikke kun, fordi jeg er fra plan 4, at Podia ikke kan lide mig. Det er også, fordi jeg stjal jobbet for næsen af hendes niece, Dina, som i øvrigt ikke fik det,

fordi selvsamme næse var skæv på den mest uheldige måde.

”Du kan starte med at vaske gulvet,” siger Podia.

Jeg henter moppen og vasker hver centimeter af gulvet. Så skal jeg pudse ilt-automaterne. Her kan man købe ilt til operationen, hvis man ikke har med hjemmefra, eller bare til pårørende, der skal fylde op, mens de venter.

Jeg stopper ved plakaten med forklaring af de forskellige ilt-niveauer.

10: Premium-ilt. Ilt som det var inden katastrofen. Det bedste og rene-
ste alternativ. Anbefales til alle slags operationer, idrætsudøvere,
der ønsker toppræstationer, og alle andre, der ønsker det bedste.

9: 5 % mere forurenede end ilt10. Kan bruges til alle slags operationer.
Egnet til idrætsudøvere på højt plan og folk med krævende fysisk
arbejde.

8: 10 % mere forurenede end ilt10. Kan bruges til mindre operationer.
Ikke egnet til narkoseoperationer. Kan bruges af folk med fysisk
krævende arbejde. Kan bruges ved mindre krævende sports-
aktiviteter.

-----Alle iltformer herunder må ikke bruges under operationer-----

7: 20 % mere forurenede end ilt10. Anbefales til hverdagsbrug for folk
med almindeligt krævende arbejde.

6: 30 % mere forurenede end ilt10. Kan bruges af folk med stillesid-
dende arbejde eller i kortere perioder. Bivirkninger hos 1 ud af 10
personer.

5: 40 % mere forurenede end ilt10. Kan bruges i kortere perioder, men
ikke til hverdagsbrug. Kan bruges til heste og andre produktions-
dyr, der skal yde meget. Bivirkninger hos 4 ud af 10 mennesker.

----- **Alle iltformer herunder må ikke bruges af mennesker** -----

- 4:** 50 % mere forurenend end ilt10. Kan bruges til de fleste dyr. Ikke egnet til mennesker. Bivirkninger vil forekomme.
 - 3:** 60 % mere forurenend end ilt10. Kan bruges til dyr med en vægt under 10 kg. Ikke egnet til mennesker. Alvorlige bivirkninger vil forekomme.
 - 2:** 70 % mere forurenend end ilt10. Egnet til dyr under 5 kg. Uegnet til mennesker. Dødelig forgiftning kan indtræffe.
 - 1:** 80 % mere forurenend end ilt10. Egnet til dyr under 5 kg. Uegnet til mennesker. Vil medføre forgiftning og død.
-

Mens jeg forsigtigt tørrer plakaten af, kan jeg ikke lade være med at fnyse. Det er meget fint med deres anbefalinger, men næsten alle på de her planer har aldrig råd til andet end ilt5.

Jeg har aldrig brudt mig om det her job, men far insisterer på, at jeg beholder det. Måske tror han stadig, at min ansættelse kan give en rabat på Lucas' benproteser. Som om det nogensinde kunne ske. Podia ville nærmere få dem til at hæve prisen, hvis hun kunne. Men det tror far ikke på, eller også håber han, at jeg her kan finde sammen med en læge og derved sikre mig en bedre fremtid. Mens jeg går videre til at vande planterne og fjerne visne blade, sender tv-skærmen de seneste nyheder. De handler om kvinden, der faldt. Rose White hed hun. Og hendes bror, Jonas White, toner frem på skærmen helt ude af den med krav om, at politiet skal åbne sløret og fiske hende op.

”Hun har ilt til et par timer endnu! Hvis vi skynder os ...” Hans øjne er desperate.

Jeg tænker på iltbeholderen, jeg så på hendes ryg. Ja, hun havde ilt på sig. Hvilket i øvrigt gør det hele endnu mere mærkeligt, for hvorfor skubbe hende ud over broerne, hvis ikke det var for at stjæle hendes ilt? Hvad kan være mere værd?

”I er nødt til at redde hende!” siger han igen, inden der klippes over til talsmanden fra Rådet for de fem byer, der selvfølgelig siger, at sløret aldrig vil blive åbnet.

”Vi håber, at familien vil besinde sig i denne svære tid og ikke gøre noget overilet,” fortsætter han.

”De tænker på dengang med Sylvia Sankow?” spørger reporteren, og talsmanden nikker.

Det er tre år siden. Sylvia Sankow var en kvinde fra plan 9, der faldt gennem sløret. Hendes forlovede Adam gik amok og prøvede at skære sløret op. Han fik sig en fængselsstraf, og siden da har sløret været kameraovervåget nat og dag.

Der er mange, der falder gennem sløret. Nogen, fordi de snubler. Det er især på de lave niveauer, hvor broerne er skrøbelige og usikre, og selv den mindste vind kan gøre det livsfarligt. Eller bare fordi de er for fulde, klodsede eller simpelthen uheldige. Andre bliver skubbet. Typisk efter et tyveri. Og så er der dem, der selv springer, fordi de ikke kan klare mere ...

Hver gang sløret sluger en, så står der en familie tilbage og tænker på, hvor længe deres kære mon kan leve dernede, inden vedkommende løber tør for ilt eller bliver dræbt af strålingen.

Så fortæller politiet om deres ikkeeksisterende spor

efter gerningsmændene. Og mens rapporteren skifter over til at tale om den snarlige fejring af 100-årsdagen for sløret, passerer jeg venteværelset, hvor der sidder fem personer. Her er altid travlt. Det er ikke kun en plastiklinik, men fungerer også som et lavbudgethospital, hvor de, der ikke har råd til det rigtige hospital, kan få fikset det mest nødvendige. Stoppet en blødning, syet en finger på, lagt gips og så videre.

Ofte har jeg set folk humpe derfra med et par klips på et sår. De havde ikke råd til at få lavet mere end det.

Da jeg endelig får fri ved midnat, glæder jeg mig til at se min familie en times tid, inden vi skal i seng, før vi igen står op for at arbejde på ny.

Gaderne er næsten tomme nu. Jeg går hurtigt af sted. Skal bare hjem, så der er mest mulig tid til at spise og sove. Jeg tænker på Troy. Han skulle bokse i dag og fortælle mig tidligere, at det var de perfekte modstandere. Han lovede at vinde større end nogensinde før. Jeg håber, det ikke bare var pral, for vi har virkelig brug for pengene.

Med et lægger jeg mærke til trin bag mig. Hjertet hamrer i brystet. Det er sikkert bare indbildning. Det er de dumme smadrede glas, der får mig til at tro alt muligt.

Jeg sætter farten op. Ikke meget, men nok til, at jeg kan høre, om han gør det samme. Nej, trinneses rytme forandrer sig ikke. Jeg sætter farten yderligere op. Lettet, men alligevel skræmt, og så ... Nu går han også hurtigere. Pis.

Jeg finder den lille kniv i bæltet. Slår den ud og knuger skaftet. Han kommer nærmere.

”Jeg ville lade mig være, hvis jeg var dig,” siger jeg.

Intet svar. Jeg vender mig om med kniven hævet. Når ikke at se hans ansigt. Ser bare spraydåsen, der sender farvet røg imod mig. Den kravler ind i mine næsebor og blander sig med ilten. Jeg mærker benene knække sammen under mig, og alting bliver sort.